

NIEUWS INZAKE WETGEVING, RESOLUTIES EN BESLIS- SINGEN OP HET GEBIED DER BELASTINGEN

AFTREKBAARHEID VAN DE 10% VERHOOGING EX ARTIKEL 9 VAN HET
BUITENGEWOON NAVORDERINGSBESLUIT
HET BELANG VAN SNELLE PUBLICATIE VAN UITSPRAKEN

door Mr Dr E. Tekenbroek

Met betrekking tot de verhoging van 10 % van op het Buitengewoon Navorderingsbesluit gegronde navorderingsaanslagen voor belastingplichtigen, die volledig aan de verplichtingen opgelegd bij of krachtens dit Besluit hebben voldaan, heeft de H.R. een voor belastingplichtigen gunstig arrest gewezen.

Bij arrest van 29 October 1952 besliste de Hoge Raad n.l. dat voor zover die verhoging strekt tot vergoeding van renteverlies, deze het karakter heeft van intresten van schulden, als bedoeld in artikel 16, lid 1 onder 2 letter c van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 en op grond daarvan op het onzuiver inkomen in mindering kan worden gebracht.

Deze beslissing kwam min of meer onverwacht. Weliswaar blijkt uit artikel 9 van het B.N.B. zelf, dat de verhoging van 10 % bedoeld is als vergoeding voor renteverlies en kosten, doch desondanks werd de verhoging geacht het karakter van belasting te hebben behouden.

De verhoging werd alleen aftrekbaar geacht, indien de nagevorderde hoofdsom zelve ook aftrekbaar was, zoals de Ondernemingsbelasting (zie b.v. Vragenrubriek Vakstudienieuws van 1 December 1949 en F.E.D. B. 1. 1. 18-15/16).

Aan deze opvatting was wellicht debet een vroeger arrest van de Hoge Raad, n.l. van 2 Maart 1949 no. 10061. Hierbij werd o.m. eenzelfde probleem (aftrek van de 10 % verhoging) behandeld, doch helaas was dit in een min of meer vertroebelde vorm gesteld. Gesteld was n.l. dat de verhoging van 10 % in mindering moest komen op de nagevorderde belasting t.z.v. bij het Buitengewoon Aangiftebiljet verzwegen inkomen. De H.R. wees deze aftrek af, omdat daardoor de aard der 10 % verhoging miskend zou worden. Doordat de H.R. hier wel de aard van de verhoging in het geding bracht, heeft waarschijnlijk de mening post gevat, dat de betreffende verhoging niet aftrekbaar was.

In het geschil dat met het arrest d.d. 29 October 1952 tot een beslissing kwam, had de belastingplichtige met een beroep op de bewoording van de wet (zie art. 9 B.N.B.: Als vergoeding voor renteverlies en kosten is verschuldigd een bedrag van 10 % van de te weinig geheven belasting), op grond van art. 16 I.B. aftrek van het onzuiver inkomen geclaimd.

De Raad van Beroep had de belastingplichtige reeds in het gelijk gesteld. (Die uitspraak, die van vele maanden terug moet zijn, is bij mijn weten nooit gepubliceerd). De H.R. achtte het cassatiemiddel, dat de Minister daartegen aanvoerde, ongegrond.

Wie kan van dit arrest nog profiteren?

Art. 16 lid 4 I.B. verwijst naar art. 15 lid 2. Krachtens art. 15 lid 2 mogen de aftrekposten ex art. 16 I.B. in aftrek worden gebracht in het jaar, waarin de verschuldigde bedragen:

- a. betaald of verrekend zijn;
- b. door de belastingplichtige ter beschikking zijn gesteld;
- c. rentedragend zijn geworden.

Hier kunnen zich dus allerlei mogelijkheden voordoen; over het algemeen zal dit arrest wel te laat komen om nog veel soulaas te geven. Er moge intussen uit blijken, welk een groot belang het voor de rechtspraktijk is, dat belangrijke uitspraken van de rechtscolleges (dus ook van de Raden van Beroep) zo spoedig mogelijk gepubliceerd worden.

Een soortgelijke kwestie heeft zich voorgedaan met het arrest van de H.R. d.d. 6 Februari 1952, no. 10804; dit gaf het 2e Kamerlid de Heer Biewinga, aanleiding een motie in te dienen, welke motie echter werd ingetrokken toen de Minister verklaarde deze, ook al werd ze aangenomen, naast zich neer te leggen. Hoewel dit afwijzende standpunt van de Minister op grond van fiscaaltechnische redenen begrijpelijk is, zo moet men toch constateren, dat het rechtsgevoel niet geheel bevredigd is.
